

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

1961
SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1981.

Nr

6

— Viss kārtībā, komandējums
apzīmogots...

MĪĻO «DADZĪT»!

1980. gada beigās Kuldīgā, Pasta ielā 5, Ventspils 33. celtniecības pārvalde izraka pilsētas kanalizāciju caur mūsu garāžu teritoriju, ieguldīja caurules, ierīkoja kontrolakas, bet izraktais grāvis netika aizbērts. Automašīnas palikušas garāžās un tās nav iespējams no turienes dabūt ārā. Mēs, 15 garāžu īpašnieki, esam griezušies namu pārvaldē, rajona izpilddarbiniekiem, pie 33. Ventspils celtniecības pārvaldes Kuldīgas iecirkņa vadītāja, bet bez sekmēm.

Miļo «Dadzīt», varbūt Tu mūs varētu kaut kādā veidā no šīs nelaimes izpestīt?

V. KLEINBERGS
un vēl 14 paraksti, Kuldīgā

CIENĪJAMO «DADZI»!

Mēs, Gulbenes rajona Ligo ciema kolhoza «Leons Paegle» kolhozieki, griežamies pie Tevis ar lielu lūgumu: «Pamēģini mums piezvanīt!» Pēdējo gadu laikā esam ļoti nemierā ar sakaru sistēmu ciemā. Nevaram sazināties ne Gulbeni, ne Ligo ciema abonentus. Reizēm mūsu telefoni klusē kā atvienoti, reizēm zvana nepārtraukti kā prātā jukuši. Mēnešiem ilgi nedarbojas šādi telefoni: 213, 212, 221, 252, 215, 223, 232, 238, 210.

Jau divus gadus pēc kartas esam lūguši, lai salabo radiotranslācijas iekārtu, jo arī reproduktori klusē. Sakarņieki mums atbild ļoti isi: «Noslēgsim pavisam!»

Tā nu dzīvojam kā isti malēnieši. Ja vari, «Dadzīt», palidzi!

Visu kolhozieku vārdā:

V. UMURGS,
kolhoza valdes priekšsēdētājs
U. TILGASS,
partijas pirmorganizācijas sekretārs
M. SKIPSNA,
arodbiedrības vietējās komitejas
priekšsēdētājs

«DADZĪT»!

Tici vai netici — Cēsis pazudis pēdējais pulkstenis, kas gājējiem rādīja vairāk vai mazāk pareizu laiku! Šis pēdējais mohikānis atradās iepretim komunālo uzņēmumu kombinātam, taču nu jau labu laiku nav redzams.

Vienubrid cerējām, ka pareizu laiku varēsīm uzzināt no vecā baznīcas torņa pulksteņa, taču arī šis cerības izkūpēja, jo torni nesen kapitāli remontēja, un pēc tam pulkstenis kapitāli apstājās.

Tātad, «Dadzīt», ja Tu brauc uz Cēsim, noteikti ņem līdzi savu pulksteni!

A. OZOLIŅŠ,
Cēsu rajonā

SVEICINĀTS, «DADZI»!

Gribu Tevi traucēt kādā nelielā estētikas jautājumā.

Kino «Rīga» ieejas durvju priekšā atrodas divas lieliskas skulptūras, kurām agrāk rokās bija zeltīta lāpa un taure. Šodien, raugoties uz nožēlojamiem pārpalikumiem, rodas jautājums, kur minētie priekšmeti palikuši.

Vai nevajadzētu palīdzēt nabaga skulptūrām un atjaunot tās pirmatnējā izskatā?

B. BERNSONS,
Rīgā

PA «DADŽA» PUBLICĒTO UN NEPUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

«TERMIŅI»

vienmēr rada kādas ķibeles. Pārņ šajā ziņā īpaši nav paveicies Liepājas pilsētas izpilddarbinieka Kapitālās celtniecības nodaļai. Par to «Dadzis» rakstīja pagājušā gada 24. numurā.

Tagad Liepājas pilsētas izpilddarbinieka priekšsēdētājs b. J. Liepiņš mums atbilde vārdi, kurā norādīti jauni termiņi: Kolhozieku ielas kolektora izbūvei — š. g. 1. aprīlis, Raiņa parka sakārtošanai — 1. maijs.

Jācer, ka šoreiz tie būs galējie!

«DĀRĢO «DADZĪT»!

(..) Jau iepriekš pateicamies par plūdu likvidēšanu, — tā rakstīja 24. numurā C. Jakimčuka no RTgas.

Vēstulē minētos trūkumus dzīvokļu ekspluatācijas darbinieki pārbaudīja vēlreiz un šoreiz konstatēja: kanalizācijas stāvvids patiešām aizsērējis!

Kā raksta Proletāriešu rajona izpilddarbinieka priekšsēdētāja vietnieks b. E. Riekstiņš, pašreiz stāvvids ir iztīrīts.

«SAGLABĀSIM VĒSTUREI...»

Tā saucās feļetons pērnā gada 22. numurā par jauno ātrslidotāju sagatavošanas nodaļas likvidēšanu Alūksnē mūsu ārs 1980. gadā.

Latvijas PSR Ministru Padomes Fiziskās kultūras un sporta komitejas priekšsēdētāja vietnieks b. J. Vilcāns mums ziņo, ka «bijušais Alūksnes rajona FK SK priekšsēdētājs G. Stra-

diņš vāji vadīja un kontrolēja mācību un sporta darbu rajonā. Tas bija par iemeslu viņa pārcelšanai citā darbā. Ātrslidošanas nodaļas vietā rajona TIN BJSS atvērta šaušanas nodaļa. Jautājumu par ātrslidošanas nodaļas atjaunošanu republikas FK SK izlems 1981. gadā, kad pārskaits sporta veidu attīstību rajonos un pilsētās.»

«DIENESTA ROMĀNU»

uzrakstīja mūsu korespondents, izlasījis pilsones M. Juhņevičas saraksti ar Kirova rajona izpilddarbinieku. Minētā pilsonē dzīvo RTgā, ģimnāzijas 7. namā, dzīvoklī bez virtuves un minimālām labierīcībām. Kad M. Juhņeviča sakarā ar antisaniārijiem dzīves apstākļiem lūdza uzņemt viņu dzīvokļu rindā pēc dzīves vietas, Kirova rajona izpilddarbinieka vadība savās dažādā laikā dotajās atbildēs M. Juhņevičas pašreizējo dzīvojamu platību dāvāja gan par divstāvu dzīvokli bez virtuves, gan par vienistabas dzīvokli ar virtuvi un rindā neuzņēma.

RTgas pilsētas i-pildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks P. Neļedovs savā atbildē, izvēloties precīzēt pašreizējo dzīvokļa plānojumu, paskaidro, ka izpilddarbinieka beidzot ierosinājusi LPSR Finanšu ministrijai izskatīt jautājumu par M. Juhņevičas uzņemšanu dzīvokļu rindā pēc darbavietas. Kirova rajona izpilddarbinieka priekšsēdētāja vietniekam V. Gavrilovam norādīts uz pieļauto birokrātismu, izskatot pils. Juhņevičas iesniegumu.

Tas, bez šaubām, arī nav maz. Taču šādu priekšlikumu Finanšu ministrijai vajadzēja nosūtīt jau sen. Diez vai kārtīgā dzīvoklī kāds rakstītā sūdzības.

Pilsonis P. Stabiņš no Cēsu rajona bija noskaities uz apavu ražotājiem. «Līdz ko apavi ar līmētām gumijas zolēm izmirst rasā vai lietū, tā zoles sāk smieties.» Šāda atziņa bija izteikta viņa vēstulē.

Ar šīs vārdus saturu iepazīstinājām Latvijas PSR Viegļās rūpniecības ministriju. Sniedzam ministra vietnieka b. M. Hohrina atbildi: «Lai paaugstinātu zoļu noturīgumu, pielietojot līmēšanas paņēmieni, RTgas apavu ražošanas apvienība «Pirmais Maijs» kopā ar līmisko tautas patēriņa preču ražošanas apvienību radījušas līmes ar palielinātu kaučuka saturu, kas nodrošina lielāku līmējuma izturību. Pēc jaunajiem receptiem izgatavotās līmes apavu ražošanas uzņēmumi sāka saņemt 1980. gada beigās. Apavu ražošanas uzņēmumiem dots norādījums vairāk kontrolēt zoļu pielīmēšanas kvalitāti.»

Lasītājs F. Hakimovs no Saldus bija nopircis kolhoza «Kekava» konservētās skābenes ar smilšu un grants piejaukumu.

Par šo bēdīgo faktu lūdzām savas domas izteikt Lauksaimniecības ministriju. Saņēmām ministra vietnieka b. E. Bāna atbildi, kurā teikts: «...Sūdzība tika izskatīta ceha ražošanas sapulcē. Lai turpmākajā darbā nepieļautu nekvalitatīvas produkcijas izlaidi, nolēmts uzlabot skābeni mazgāšanu, izmantojot divas mazgājamās vannas vai iegādājoties ventilatora tipa mazgājamo mašīnu. Izteikts aizsūtīt jautājumu laboratorijas vadītājam b. Dukai, kas ir atbildīga par ražotās produkcijas kvalitāti, un uzdots pastiprināt strādnieku un ceha laboratorijas darbinieku atbildību par tehnoloģiskā procesa ieviešanu ražošanas gaitā.»

— MĀJA, KURĀ IR JŌSU DZĪVOKLIS, PIENĒMTA AR ATZĪMI «LABI».

— BET JA NU TĀ ATZĪME IR APRĪĻA JOKS!

E. RUSMANIS

A. MUKĀNS

Reizē ar pirmajiem gaiļiem kādā lauku viesnīcā, nelāga sapņa mocīts, pamodās arī šo rindu autors. Bija tāda sajūta, ka Valmieras rajona kolhoza «Zelta druva» kasi grauz ķermis. Šajā gadījumā tas tomēr bija parasts ķermis, kas neatlaidīgi tikšķināja loga palodā un neļāva gulēt. Bet šis atklājums nomierināja tikai daļēji. Sāka uzmākties dažādas domas un pārdomas par dzīvi vispār un par vienu otru saimniecisko vadītāju kā tādu.

Kolhoza «Zelta druva» priekšsēdētājs A. Garais iepriekšējā dienā autoram mēģināja iestāstīt, lūk, ko.

Pasts no minētās saimniecības uz redakciju bija atvedis sūdzību par to, ka dažāda laba — pareizāk sakot, slikta — objekta celtnieki un montētāji pamet savu darbu likteņa varā. Kur tie gadi, kur tie laiki, kad Valmieras SCO būvēja pamatus degvielu cisternai! Kā būvēja? Tā, ka iznāca brāķis. Pamati sašķībās un cisterna nolaidās slīpi. Tomēr kolhozs atvēra kasi un pilnā mērā norēķinājās ar meistariem. Bija uzcelts arī zāles milts cehs, bet ventilācija nedarbojās. Strādnieki stāgāja, nojaukušies ar putekļiem un šķaudīdami, bet ventilācijas iekārtu nespēja iedarbināt pat iekārtu regulēšanas un palaišanas uzņēmuma vīri, kas bija ieradušies no Rīgas.

Arī šai gadījumā kolhozs maksāja bez iebildumiem.

— Bet kādēļ kolhoza vadība nepiespiež brāķdarus pie sienas? — gribas jautāt. — Pasūtītāja rokās taču ir spēcīgi trumpji!

Tā ir, bet šie trumpji ziemā paliek neizspēlēti. Kā, piemēram, tajā pašā «Zelta druva». Kolhoznieki sadomāja itin labu pasākumu, proti, ierīkot ganībās ūdensvadu lopu dzirdināšanai. Sākums bija daudzsolis.

— Būs jums ūdensvads ganībās! — Valmieras LRTN Valsts komitejas rajona apvienības SPMK vadītāji vēlīgi apsolija.

Gada beigās montētāji ieradās kolhoza valdē.

— Te ir aktīvs par objekta nodošanu. Ūdeni vadā tagad padot nevar, jo sasals. Tātad, lūdzu, šeit parakstīpu un šeit zīmodziņu...

«Zelta druvas» vadītāji parakstīja pieņemšanas aktu un tecīpus vien devās uz Valsts banku, lai pārskaitītu montētājiem par vada ierīkošanu 2396 rubļus. Uz laiku iestājās ziemas miers, kā arī laba satiecība starp kolhozu un SPMK. Neliela kņada izcēlās 1980. gada pavasarī. Lopkopējas, izlaidušas govis ganos, gribēja rumulēties un pagrieza vajā ūdensvada krānu. Tas tikai nokrācās un palika sauss kā tuksnesis.

— Biedri montētāji, ūdens ganībās ne-

nāk! — kolhoza vadītāji izmisīgi ziņoja SPMK meistariem.

— Tas gadās. Tikai neuztraucieties, izlabosim, — meistari atbildēja.

Parasti, ja runa ir par kaut ko ietilgušu, saka: daudz ūdens aiztecējis. Šoreiz ir citādi. Laiks aizritējis krietns, bet izdarīts nav nekas, pa ūdens vadu līdz ganībām nav nonākusi ne lāsīte. Un, ja tā padomā, par kādiem līdzekļiem lai montētāji novērs defektus? Jaunā gadā jauni uzdevumi. Saņemta naudīpa jau sen iztērēta, tas taču katram skaidrs. Stop! Tomēr ne katram.

— Viņi to naudu mums atskaitīja atpakaļ, — pētidams kādu punktu kantora sienā, pēkšņi teica kolhoza priekšsēdētājs A. Garais.

— To es nezināju, — mazliet tramīgi piedalījās mūsu sarunā.

Atbraucis Rīgā, sazinājos ar Valsts bankas Valmieras rajona nodaļu — vai tas tā varētu būt?

— Ļoti šaubāties, — bankas darbiniece atbildēja. — Pārbaudīsim.

Izrādījās, ka nekāda atskaitījuma operācija nav notikusi.

Sava gudrība šajā jautājumā ir SPMK priekšniekam V. Meijņam.

— Ka vads nedarbojas, tas ir fakts. Ja runājam par iemesliem, iemesli var būt dažādi. Bet, atklāti sakot, tie nav zināmi. Mēs šai gadījumā savu esam padarījuši, jo līgumā ir runa tikai par cauruļvada ielikšanu un tranšeju aizbēršanu. Tas viens. Turklāt saimniecība nav cēlusi nekādas pretenzijas. Tas otrs. Neesam saņēmuši pat vēstuli par atklātajiem defektiem...

Gala rezultāts ir tāds, ka «Zelta druvas» vadītāji ar kolhoza rubļiem nav skopojušies.

M. OSĪTIS

— MINERĀLMĒSLU SĒJA! PILNĀ SPARĀ!

E. OZOLINS

Viņurīt ierados darbā ļoti pacilātā omā. Tam bija vairāki iemesli: autobuss pienāca laikā, rinda pie laikrakstu kioska bija īsa un man laimējās nopirkt arī «Elitu». Sviļpodams iegāju laboratorijā, rūpīgi pārģērbos un ieslēdzu aparātu.

Tad es pārstāju sviļpot. Jo motorīnš klusēja. Negriezās.

— Tas nu ir smalki! — es klu-sībā šķendējos. — Aparāts iegādāts tikai pirms nedēļas, bet — še tev!

Sazvanīju dežūrelektriķi un sāku šķirstīt avizes. Nav jēgas kaut ko uzsākt, iekams aparāts nebūs kārtībā.

Izlasīju no iesākuma līdz beigām vienu laikrakstu un izsmēķēju trīs cigaretes, bet elektriķa vēl nebija. Pēc «Sportiņa» un ceturtais «Elitas» viņš beidzot parādījās.

Palūkojos uz ienācēju. Skats bija bēdīgs — seja zaļgana, mute saviebusies...

Ak tu nabadziņš! Būs saķēris kādu no tām jaunajām gripām.

— Tu esi slims? — es klusi pavaicāju.

— Nerunā! — elektriķis atmeta ar roku. — Baigil... Bet sākās mierīgi, klusu. Bērziņš vakar savā vārdadienā uzstājās. Pēc tam aizsūtījām Janku pakal vienam maziņam, šis atnesa divus... Un tad vēl... Šorīt tā vien liekas, ka galvu dauza piectonnīga prese, bet mājā... atvairino, es tūlīt...

Viņš aizskrēja, bet es skumji nodomāju: atkal viens bezatbildības upuris! Būtu Janka atnesis tikai maziņo, kas zina...

Aizmēķēju jaunu cigareti un iedzīlinājos žurnālā. Pēc desmit minūtēm elektriķis ieradās otrreiz.

— Paklausies, draudzīn, izpalīdzī nu... — es iesāku.

— Mmm... — viņš nenoteikti norūca.

— Motorīnš negriežas, — es precizēju savu lūgumu.

— Nekas neiznāks, — elektri-

ķis saviebās. — Trīs rokas, galva arī nestrādā.

Visādām neparedzētām vajadzībām man laboratorijas skapīti glabājas trauks ar... Nu, saprotams, ar ko. Nekas īpašs jau tas nav, tehniskām vajadzībām domāts. Ož pēc savsudušām galošām. Bet grādi ir.

— Varbūt ieliet tev zāles? — es piedāvāju.

Elektriķis manāmi atplauka.

— Tā uzreiz būtu runājis! — viņš pārmeta. — Rādi šurp, kas tam motoram kaiš!

Bridi padarbojies ap motorīnu, viņš strupi noteica:

— Vaina rotorā.

Es ielēju.

— Kad tu vari nomainīt?

Elektriķis izmeta glazi, saviebās, izvilkā no kabatas rupjas maizes gabaliņu, paostīja, pakošlāja. Bridi intensīvi domājis, viņš pateica:

— Mjā... nav tik vienkārši...

Es sapratu.

— Parādā nepalikšu. Vēl jau tur skalojas.

— Labi, — elektriķis piekrita, — ielej vēl vienu un tad paskatīsimies.

Pasitis motorīnu padusē, viņš aizgāja meklēt rezerves rotoru. Es izlasīju vēl vienu laikrakstu un izsmēķēju vēl pāris cigaretes. Nepagāja ne stunda, kad elektriķis jau bija atpakaļ. Ar izlabotu motorīnu. Malacis!

Sapēmis norunāto pateicības algu, viņš novēlēja man raženu darbadienu un aizgāja. Es neka-vējoties ieslēdzu kontaktu un laimīgs klausījos tik ierastajā motora dziesmiņā.

Beidzot varēju kā cilvēks normāli noskūties! Bet, ja padomā, cik laika es nezaudēju brāķa motorīna dēļ! Cilvēku bezatbildības dēļ!

Gludi noskuvies, ķēros pie darba. Bija jāsteidz pabeigt ražošanas sapulcei paredzēto referātu:

«Efektīvi izmantosim katru darbalaika minūti!»

A. GĀLE

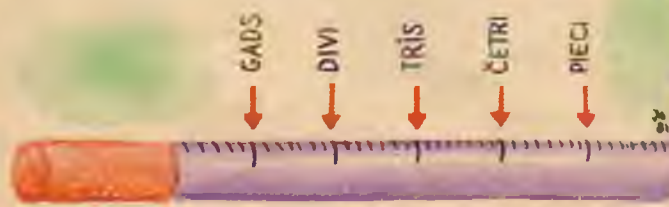
M
G. BERZINS

— MĒS ESAM UZ PAREIZĀ CEĻĀ. VIENALDZĪGO NAV.

D. BREIKSS

JUMS ATLICIS DZĪVOT:

I. MELGAILIS

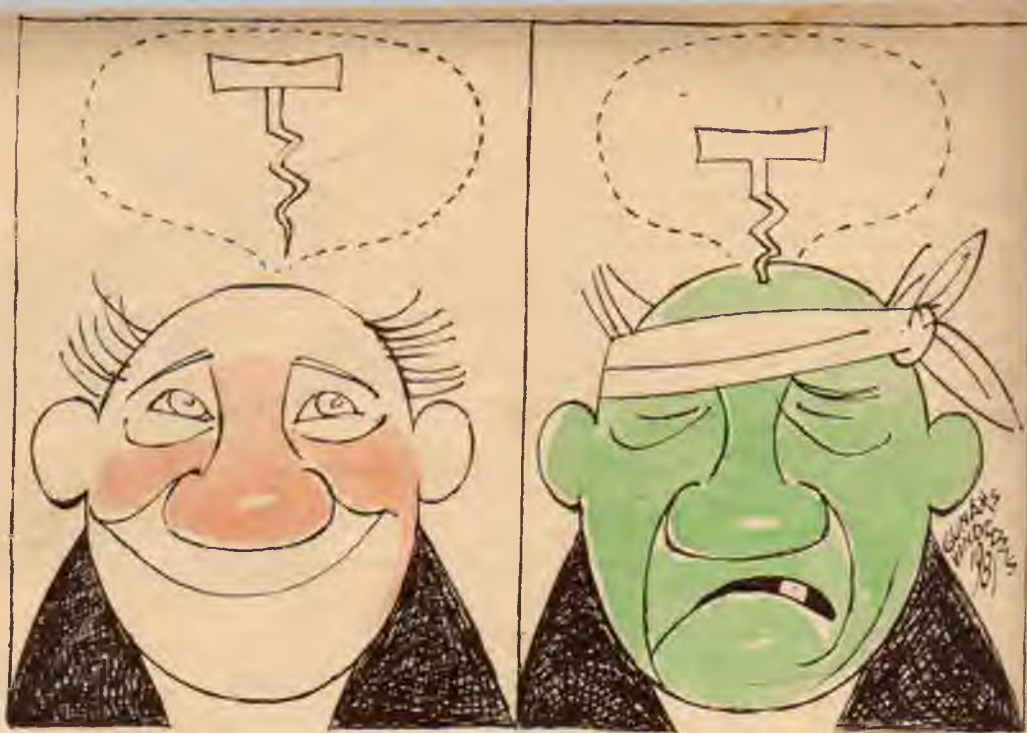

Pouserīgs domš

Vel i merc un sals a blice,
Zvirbeļ krūmes bailig čiepst,
Bet tie jeune skrej bez micem.
Mat ven plivines pa miest.

Sniegs iel zeme, pousers louke,
Strautiš burbuļe ka sievs.
Bērsul gan vel netek trouke.
Un vel nezied trakes ievs.

Tā viš i un tā vis notiek
Kair pavasar pec kart, —
Puihs un meiten jocig paliek
Tad, ka pumpur meles sārt.

G. VINĒDZIS

Cento mačento...

Pasauleslavenie burvju mākslinieki Kaliostro un Kio ir dilemtanti, salīdzinot ar iluzionistu Camku. Viena vienīga, taču nozīmīga apstākļa dēļ: ne Kaliostro, ne Kio neprata pārvarēt laika un telpas robežas. Camks to prot!

Teiksim tā. Jūs esat Camka viesis, ieradies tieši no Ziepniekalna mototrases. Jūsu ausīs vēl skan motoru tarkšķi, nāsīs kož sadegušās degvielas dūmi, jūs vēl redzat trenerus, kas pirms starta uzmundrina savus audzēkņus.

— Cento mačentol — saka Camks, un — zili brīnumil — dūmi kopā ar motoru tarkšķiem un treneriem no jūsu iztēles pagaist kā nebijuši. Un galvenais: jums ir radusies stingra pārliecība, ka vairs nav ne jauniešu, ne treneru, ne motociklu. Pat trases vairs nav.

Jūs plātāt muti — dabiska reakcija burvju mākslas seansos —, bet Camks veikli uzburtu vīziju tikpat veikli apstiprina ar dokumentiem. Jums priekšā — kā no zila gaisa nokritušas! — ir Latvijas PSR Autotransporta un šoseju ministrijas lielformāta veidlapa un arī tās pašas ministrijas darbinieku republikāniskās arodkomitejas veidlapa. Abās melns uz balta stāv rakstīts, ka patiešām — mototrases Rīgā nav un arī treneru Rīgā nav (!).

Te jūs atceraties, ka 1979. gadā motokrosisti Latvijas meistarsacīkstēs izcīnīja divas sudraba un divas bronzas medaļas. Pats bijāt klāt, pats savām acīm visu redzējāt!... Bet Camks neļauj jums attāpties. Viņš darbojas pēc visiem klasiskajiem burvju mākslas likumiem. Cento mačento, eksperimentol Reālais saplūst ar iztēli. Kur telpa? Kur laiks?

Cento mačentol Zibens spēniens un pērkona grāviens! Nosmird pēc sēra. Četras medaļas un pietā vieta republikas 57 klubu vidū pazūd kā nebijušas. Camks smaida. Jūsu kreisajā

ausī — no kurienes? — skan skan informācija: krosa trases nav, krosa treneru nav, jaunatnes nav, medaļu nav, panākumu nav...

Centol... Vēlreiz — centol... Hop!

Va vellal Aiz pārsteiguma labajā ausī sāk zvanīt. Kur bijušas, kur nē, — jums priekšā atkal tās pašas lielformāta veidlapas ar visiem parakstiem. Un atkal melns uz balta: motokrosa sekcija likvidējama sakarā ar specializāciju spīdvejā un šosejas braukšanā pa apli... Jūsu kreisajā ausī nez no kurienes skan un skan ļoti pārliecinoša informācija. O! Viss, kas ir darīts, ir labi darīts. Panākumi būs lielāki nekā krosā. Medaļu būs daudz vairāk. Būs slava Vissavienības mērogā. Urāl

Cento mačento, eksperimentol!...

Kad burvju mākslas seanss ir beidzies un vieglā šoka stāvoklī pagaisis, jūs atkal dzirdat kaļus tarkšķus it kā neeksistējošā trasē, atkal redzat dzīvus it kā neesošos trenerus un braukšanas kāres pārpilnus it kā neesošos jauniešus. Un tai pašā laikā — divaina lietā — jūs esat vienisprātis ar informāciju, kas nez no kurienes plūst jūsu kreisajā ausī, ka Camks (lasi: Latvijas PSR Autotransporta darbinieku centrālais auto moto klubs) nav nekāds jauna gars, ka to ir vadījuši vislabākie nodomi... un ka ne jau tāpēc, ka baidījies grūtību..., ne tāpēc, ka negribējis strādāt ar jauniešu masām... un ne tāpēc, ka motokross nebūtu visa motorsporta ābece, Camks ir tā rīkojies... Bet Camks tā ir darījis tāpēc... tāpēc... ka... tāpēc ka...

Jā... hm-m, tiešām... Kāpēc?

Varbūt tāpēc, ka šāda mistifikācija ar likvidāciju un specializāciju nav bijusi ne Kio, ne Kaliostro repertuārā?

Z. ATIS

GATAVOŠANĀS SACENSĪBĀM

Rūpnīcas krāsotāju brigādes brigadierim Otiņam piezvanīja noliktavas pārzine Tītiņa.

— Līdz desmitiem atgādāji noliktavā divas tukšas pernicas mucas! Skaidrs?

— Nepaspēsīm izliet, — Otiņš cieti atteica.

— Desmitos brauks mašīna uz bāzi, bet jūs gribat gumiju stiept...

Otiņš jau sen Tītiņu nevarēja ciest. Kā mašīna brauc uz bāzi, tā vai nu jāpārlej pernica, vai jāizdedzina un jāpārkrāso tukšās krāsu kannas. Viss pēdējā brīdī.

Atjozis pie brigādes, viņš nokomandēja Ilgu un Zaigu pārliet pernicu.

— Iegaumējiet, — Otiņš piekordināja — ja līdz desmitiem mucas nebūs noliktavā, Tītiņa sūdzēsies sagādes nodaļas priekšniekam Pupiņam. Pupiņš piezvanīs celtniecības daļas vadītājam Zupiņam. Zupiņš steigzīgi izsauks meistar Pumpiņu. Bet Pumpiņš, pašas zināt, ir zvērs.

Pernicu pārlejoj, atklājās, ka tas ir ilgs process. Pie tam pernica lija garām mucai uz grīdas.

— Kāpšanās vien ir, — krāsotāja Ilga nošņācās. — Līdz pulksten desmitiem nepaspēsīm. Otiņš pakastīja pakausi.

— Pag, pag, te derētu trekteri. Aizskriešu uz skārdnieku ceļu.

Pie skārdniekiem bija karsts un piesmēķēts. Daži spēlēja dambreti, citi līkājās ap novusa galdiem. Beidzot Otiņam izdevās ieraudzīt brigadiera Bleķīša smaidīgo gēmi.

— Īstā laikā būšu atnācis, — Otiņš teica. — Kamēr jums pīpauze, sameistarojiet uz ātru roku trekteri.

— Mīļais cilvēk! — Bleķītis iesmējās. — Vai tu neredzi, ka trenējamies? Rīt jāpiedalās rajona spartakiādē... Bet vispirms, jā.., Ej pie konstruktoriem, tie uzrāsēs trekteri uz papīra, galvenais inženieris uz-

liks rezolūciju: «Ieviest ražošanā...»

Otiņš aizskrēja uz kantori un sāka rīkoties. Diemžēl konstruktori pašreiz rasēja makšķeres spoles.

— Kam jums spoles? Ar tādām krāmiem pilni veikali.

— Bet īstu spoļu nav. Tikai ar īstajām makšķerēšanas sacensībās var cerēt uz pirmo vietu, — konstruktori paskaidroja.

Otiņš nospļāvās. Cits nekas neatlika, bija tukšām rokām jāvelkas atpakaļ uz krāsu būdu.

Ieraudzījis durvīs garlaikojamies Ilgu, Otiņš sašutumā bija gatavs uzmaukt viņai galvā krāsu spaini.

— Šitā jūs pernicu pārlejat! Kur Zaiga?

— Aizskrēja... Pēc specpiena. Es jau tikko atskrēju.

— Tagad esam pagalam, — Otiņš nopūtās. — Tītiņa sūdzēsies Pupiņam, Pupiņš Zupiņam, Zupiņš Pumpiņam un Pumpiņš mūs noēdīs bez sāls.

Atskrēja Zaiga un tūlīt pēc specpiena aizskrēja Otiņš.

Pēc pusstundas, kad viņš atgriezās, pulkstenis rādīja desmit. Tūlīt bija klāt Pumpiņš. Nikni paraudzījās uz Otiņu, Ilgu un Zaigu, viņš bargi iebīdās:

— Kāpēc nenogādājat pernicas mucas noliktavā?

— Tāpēc, ka trenējamies skriešanā, — Otiņš mierīgi atbildēja. — Rīt rajona spartakiāde. Bez treniņiem pirmo vietu neredzēt kā savas ausis.

Pumpiņš paknibināja degunu un, neteicis ne vārda, aizgāja.

L. VIKSNA

Kāda sēkla, tāda raža

— Netieku gudrs... — sastapis savu paziņu no kolhoza «Zarja», padomju saimniecības «Istalsna» agronoms P. Saveljevs klāja valā savas bēdas. — Abi taču raujamies vienā un tai pašā Ludzas rajonā, bet tavā saimniecībā ilggadīgie zālāji vienmēr sazaļo labi un savlaicīgi, bet manā — slikti un ar novēlošanos.

— Droši vien tu pavirši apstrādā augsni, — kolhoznieks rausta plecus.

— Ko tu runā! — Saveljevs ir sašutis. — Mani traktoristi zemi uzkopj un saķemmē kā isti frizieri. Viss spīd un laistās!

— Varbūt taupies ar mēslojumu?

— Nav tiesa! — Saveljevs dievojas. — Zeme balta no minerālviešiem.

— Nu tad slikti pārbaudi sēklu...

— Vai tev prāts! — Saveljevs apvainojas. — Tajās vietās, kur sēkla pavasārī neuzdīgst, mēs visu zemi pārsijājam, vainīgos graudus izlasām ārā un sējam jaunus. Kur tad vēl labāk? Vai tad jūs rīkojaties citādi?

— Tāpat vien... — sarunas biedrs apliecina. — Tikai mēs tos graudus pārbaudām laboratorijā un pirms sēšanas.

J. JODS

— TU, DĒLS, PĒC BRĪTIŅA VARĒTU ĻŌ KRĀSNI PASKATĪTIES.

— TU DOMĀ, ES KRĀSNI NEESMU REDZĒJIS!...

E. OSS

KĀ IZSKAUST ATSLĒDZNIKU

Es nopirku mašīnu. To, ko visi tagad pērk. Žiguli. Bet mašīna, paši saprotat, ripo, ripo, līdz jāved uz autoservisa. Pieskrūvēt, kas pieskrūvējams, izlabot, kas labojams, citiem vārdiem sakot — tehniskajai apkopei.

Mainas meistars bija ļoti laipns un pretnākšs.

— Ko darīsim? — viņš vaicāja. — Izjauksim un atkal saliks? Regulēsim vārstus un aizdedzi? Pārkrāsosim un brauksim tālāk?

— Nē, nē, — kautrīgi atteicos, — man būtu nepieciešama tikai visparastākā apkope saskaņā ar servisa grāmatīņas kārtējo apkopes talona paredzēto darbu apjomu...

Meistars saviebās. Radās iespaids, ka viņam neganti sāp zobi.

— Ak saskaņā ar talonu... — viņš novilkā. — Mēs taču jūs milam. Mēs vēlamies jūs redzēt vēlreiz.

— Tas ir labi! — iesaucos. — Klientu vajag mīlēt! Tāpēc dariet, kas jums darāms! Un uz redzēšanos!

Meistars sadrūma vēl vairāk. Tas bija melna izmisuma drūmums. Ar tādām sejm pakalpalicēji soļo pakalpalicēji zārkam.

No remontzonas atskrēja vairāki strādnieki.

— Varbūt tomēr nevajag saskaņā ar talonu? — viņi vaicāja, un pār viņu vaigiem lēmi noritēja asara. — Jūs esat tik inteligents... Jūsu mašīna vēl tik jauna un smuka...

Es piekritoši pamāju. Nudien, es esmu inteligents vīrietis pašos spēka gados ar jaunu žiguli arī spēka gados. Mani nevajag apraudāt. Par mani jāpriecājas. Atsevišķos gadījumos es pat atļautu nēsāt sevi uz rokām.

Darbinieki nenēsāja mani uz rokām. Viņi nolika man priekšā Papildus cenrādi ar numuru B 50-1978/6 «Pilsoņiem piederošo vieglo automašīnu tehniskā apkope un remonts». Tas ir jauks cenrādis, stāties spēkā 1981. gada 1. janvārī. Ikviens klients cenrādi redz, kas jāpadara autoservisa vīriem un cik par to visu jāmaksā. Ja minētos darbus tiešām paveic, tad cilvēks pensiju sagaidīs savā personiskajā autiņā, kas joprojām ripo pa ceļu. Bez šaubām, par rožainajām nākotnes izre-

dzēm jāmaksā jau šodien. Taču krietni mazāk nekā iepriekšējos gados.

— Brīnišķīgi! — iesaucos. — Kaut šādu cenrāžu būtu vairāk!

Autoservisa vīri ar nožēlu palūkojās uz mani un pašūpoja galvas.

— Mēs jau neko... — viņi sacīja.

Diemžēl joprojām pastāv un nav atcelts cenrādis B50, ko PSRS Cenu komiteja pieņēma vēl 1978. gadā. Un šajā cenrādī norādītas summas, kas jāmaksā klientam par katru paveikto darbu atsevišķi. Vai nevēlaties parēķināt, kādus darbus pēc papildinātā cenrāža jūs apmaksājat un kādus ne? Ja nepieciešams, mēs palūgsim talkā bilancspējīgu grāmatvedi.

Es atteicos no grāmatveža, parēķināju pats un nobāleju. Man pēkšņi kļuva žēl pašam sevis, savas automašīnas un pie reizes arī autoservisa meistaru. Jo cenrādis un papildinājumi nekādi neklapēja kopā. Par trešajā talonā paredzēto darbu apjomu no klienta iekasēja septiņpadsmit rubļus septiņdesmit kapeikas, bet padarāmā darba apjoms, visai pieticīgi rēķinot, sasniedza divdesmit sešus rubļus. Par piektajā un devītajā talonā paredzētajiem darbiem klients maksāja kasē divdesmit divus rubļus piecdesmit kapeikas, bet darbu veicējiem pienācās trīsdesmit trīs rubļi... Īsi sakot, pēc tam, kad mašīnai bija ķēries klāt elektrīks, ķēries klāt riteņu savirzes un lukturu regulēšanas speciālists, kad eļļas meistars bija nomainījis eļļu, mana kasē samaksātā nudaļa jau bija izcākstējusi kā sviesta pika uz nule sametināta dzelzs gabala. Bet mašīnai vēl nebija ķēries klāt atslēdznieks. Un atslēdznieks ir figūra! Viņš aprūpē gan riteņus, gan priekšējo un pakalējo tiltu, gan motoru...

Tā bija katastrofa. Jo bez maksas neviens meistars nekam klāt neķeras. Vismaz darba laikā ne. Uzskatīt, ka manu mašīnu atslēdznieks labos sabiedriskā kārtā, bija naivi. Jo materiālās ieinteresētības princips nebūt nav atcelts, un ikvienam strādniekam no naudiņas, ko klients samaksā kasē, atlec noteikts procents.

— Bet kā tad... — es sacīju.

— Nu tā... — man atbildēja. — Atslēdzniekam, neraugoties uz visu, tomēr ir jāveic jūsu servisa grāmatīņas attiecīgajā talonā paredzētie darbi visā pilnībā.

— Par paldies?!

— Ko jūs, ko jūs! — meistars iesaucās.

— Paldies ir tikai puķītes. Odziņas būs tad, kad jūsu mašīnai pienāks ceturtajā talonā paredzētie darbi. Pirms tos sākt, atslēdzniekam vispirms jāskrien uz kasi un jāpiemaksā, lai viņam vispār ļauj ķerties

klāt jūsu mašīnai. Kā jums šķiet, vai atslēdznieks skries uz kasi?

Es ilgi domāju, līdz nojautu, ka atslēdznieks uz kasi neskries vis. Viņš ļoti pieklājīgi pacels cepuri un nozudīs tālēs zilgajās. Protams, nav izslēgta varbūtība, ka atsevišķi entuziasti tomēr paliks.

— Var jau būt... — meistars piekrita. — Divaiņu pasaulē pagaidām netrūkst. Bet pat divaiņi nespēj izturēt, ja viņiem liek salīdzināt un aprēķināt, kāda starpība ir starp ceturtajā un septītajā talonā paredzētajām apkopēm.

Es salīdzināju. Par septītajā talonā minētiem darbiem klients tagad maksāja piecdesmit kapeikas mazāk, toties darbu apjoma ziņā papildus vēl nāca klāt darbi par vairāk nekā sešiem rubļiem! Lai aptvertu, kā tas tā var būt, apkopes stacijā palikušajiem atslēdzniekiem entuziastiem vajadzētu sākt ilgi domāt. Jo vairāk viņi domātu, jo mazāk saprastu. Un, jo mazāk saprastu, jo vairāk domātu, kamēr arī divvainie atslēdznieki tāpat nozustu tālēs zilajās kā viņu priekšteči, tikai šoreiz sanitāru pavadījumā.

— Tas vēl nav viss! — meistars teica. — Ja vēlaties...

— Nē, nē, nē! — es atteicos. — Nevajag tehnisko apkopi saskaņā ar talonu! Nevajag papildus cenrādi! Es gribu normālu apkopi pilnā apjomā. Lai atslēdznieks nehalturētu. Lai elektrīks nešmāuktos. Lai visus skajā balsi mudinātu materiālā ieinteresētība!

Maipās meistars atviegloti nopūtās un izrakstīja man kvīti. Tajā katrs padarāmais darbs bija minēts atsevišķi. Un izcenojums arī. Un summa, protams, bija lielāka nekā papildu cenrādī paredzētā. Es samaksāju. Darbus paveica augstā kvalitātē. Mašīna dūca, riteņi griezās, es ripoju. Un ar dažām domāju par tiem amatieru tūkstošiem, kas līdz ar pirmajiem gājputniem smaidoši ieradīšies autoservisa apkopes stacijās.

— Urrā! — viņi sauks. — Autoamatierim dzīve kļūst lētāka! Tagad tikai būs braukšana!

Pēc tam viņi smaidot samaksās kasē tik, cik paredzēts par attiecīgā servisa grāmatīņas tehniskās apkopes talona īstenošanu un...

Kas notiks pēc tam, to zinās tikai atslēdznieks — kurai mašīnai viņš nebūs pieskrūvējis to, kas skrūvējams, pievilcis to, kas pievelkams, nomainījis to, kas maināms. Un vēl, šķiet, to vajadzētu nojaust arī republikas «Autoservisa» vadībai.

Kaut gan nojautas, paši saprotat, nav cenrādis.

A. BRĀLĪTIS

G. VINDEDZA draudzīgs šaržs

Meistars netop korpulents!
Tāpēc Zigfrids viņu lenc:
— Nāc un atkal dejo! —
Bet viņš sapni projām trenc:
— Man atak jubileja!

Ko tu padarīsi tam,
Kurš ir rada Zigfridam —
Nomet gadus liekus,
Laiku neiznieko,
Rod sev mākslā galveno —
Dzīvot-radīt prieku!

«DADZIS»

Auto poligoni

Neko jaunu negaidīdams, braucu pa Maskavas tiltu. Un tad — kur gadījies, kur ne — mani apturēja autoinspektors.

— Biedri vadītāji! — viņš oficiālā tonī sacīja. — Kāpēc braucat pa ceļa otro rindu, ja pirmā bija brīva? ... Lūdzu uzrādīt dokumentus!

Dokumentus es uzrādīju.

— Varbūt jūs būtu tik laipns un pats pamēģinātu pabraukt pa bedrēm, tas ir, pa pirmo rindu! — es ierosināju. — Pat zīme «Nelīdzens ceļš» tur uzstādīta.

— Ne jau es asfaltēju tiltu, — autoinspektors atbildēja un, atdevis dokumentus, it kā līdzjūtīgi uz mani paskatījās. Vismaz tā šķita.

Tik tiešām — nodomāju, — tiltu asfaltējuši citi... Vai viņi ar savām mašīnām pa tilta asfaltu arī braukuši? ... Būtu pamēģinājuši, tad justu...

Bet asfalta klājēji droši vien eksperimentēja vai arī gādāja, lai autokrosa dalībnieki uz tilta varētu pārbaudīt mašīnu izturību un pie reizes arī savu meistarību. Bīknieku trasē no šādas pārbaudes nekas neiznāktu, jo tur šoseja gluda kā galds.

Tā kā eksperimentētāji bijuši tālredzīgi ļaudis, pie reizes viņi padomājuši arī par to, lai trenēties varētu ne tikai uz tilta, bet vēl citur. Tāpēc viņi par krosa trasi pārvērtuši arī Dārziema ielu. Kas tur par bedrēm! Gan automašīnām, gan vadītājiem ko turēt. Un, kas iztu-

Saimniecības preču veikalā par 5 rubliem 70 kapeikām biju ticis pie jaunas šneperatslēgas, kas pēc pārdevējas apgalvojuma neesot viegli atmūkējama.

Pēc vakariņām nepagāja ne pusstunda, kad pirkums jau bija savā vietā. Atlika tikai izmēģināt. Pievēru durvis un slēdzu. Brīnišķīgi. Divi pagriezieni, un kārtībā. Tagad — uz otro pusi. Tūlīt, tūlīt... Maza aizķeršanās. Varbūt derēs otra atslēga? Atkal nekā! Ar drebošu roku mēģināju slēgt ar trešo — pēdējo atslēgu... Un nu pavisam skaidri apjēdzu, ka esmu iekritis slazdā.

Mierināju sevi, ka pat no bezizejas stāvokļa ir izeja. Vienīgi devītais stāvs! Ak, kādēļ nedzīvoju pirmajā vai vismaz otrajā...

Atcerējos santehniķi Krampītī. Varbūt viņš var palīdzēt? Nolēmu piezvanīt un palūgt, lai atnāk.

— Kas uz sirds? Vai tek? — Krampītis atsaucās uz manu zvānu.

— Uz sirds nav nekas, — paskaidroju, — bet durvis toties ir jauna atslēga. Ciet aizslēdzu, bet valā dabūt nevaru. Gribēju lūgt...

— Vai tik tā nav Aizputē tāsīta? — Krampītis pārtrauca.

Patiešām uz kārbas rakstīts: «Iekalāma durvju atslēga ar cilindru mehānismu. Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministrija, MFR «Kurzeme», Aizputē, Komjaunatnes ielā 27. Pirmā šķira.»

— Kā jūs zināt? — biju pārsteigts par Krampīša gaišredzību.

— Pats šodien tādu nopirku un ieliku savās durvis. Tāpēc tagad pie jums aiziet nevaru...

Lai vēl kādam nebūtu jāpiezīvo tik bēdīgs liktenis, vajadzētu tādas atslēgas ielikt durvis visiem «Kurzemes» pirmšķirīgo slēdžu taisītājiem un arī tiem kontrolieriem, kas uzspieduši grūti salasāmo zīmodziņu «K-114».

ZAIGONIS LAIMVELIS

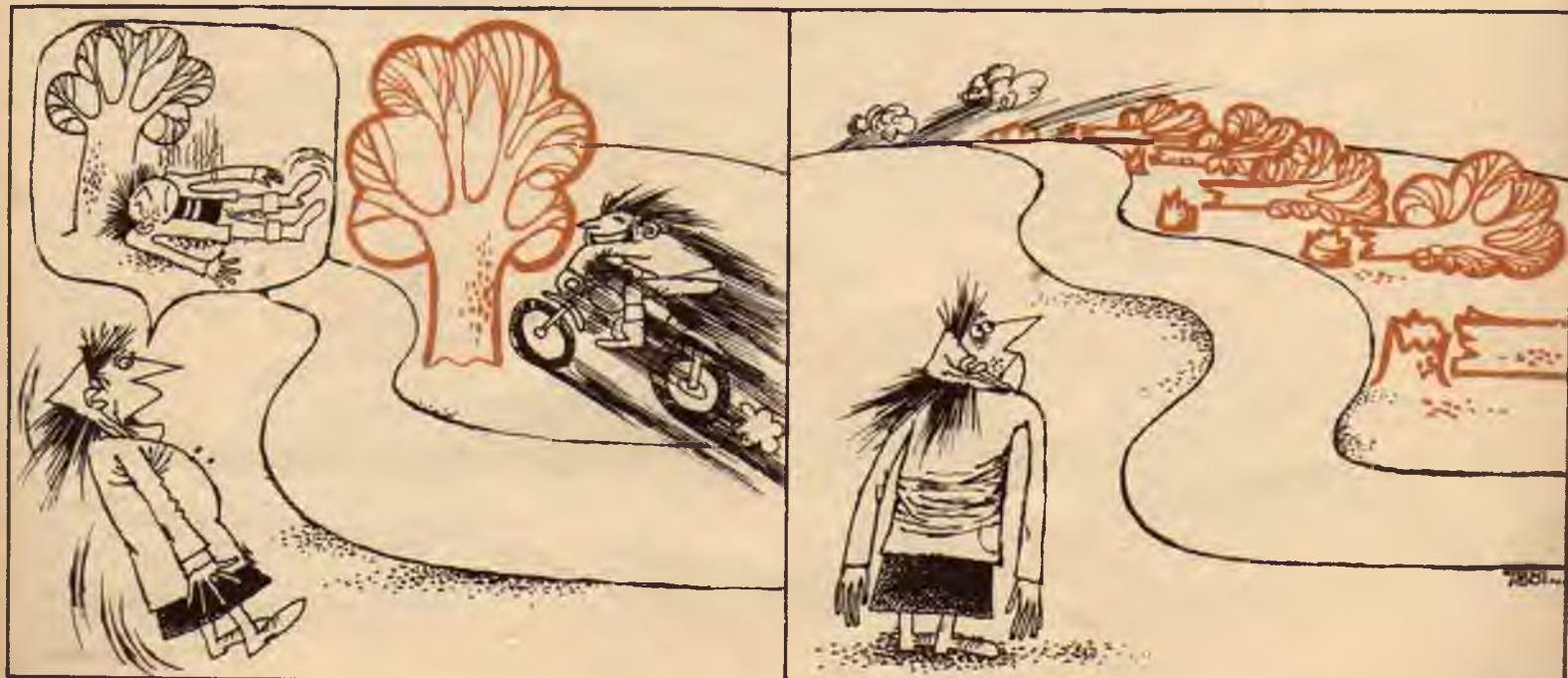
rēs, tas visdrīzākajā laikā noteikti kļūs par izcilu sportistu.

Nedrīkstam aizmirst, ka treniņiem domāta arī Lomonosova iela. Te izveidota vistīkākā slaloma trase, kur, apbraucot bedres, vienlaikus iespējams pārbaudīt gan braucēja nervus, gan reakciju. Sevišķi aizraujoša situācija rodas tajās reizēs, kad pa ielu pretī brauc kāda cita automašīna. Tās vadītājs treniņa nolūkā arī cenšas apbraukt bedres. Ja automašīnas nesaduras, var uzskatīt, ka braucēji meistarību jau ieguvuši.

Derīgiem treniņiem var izmantot arī Stahanoviešu tiltu. Te gan bedrītes ir sīkas, bet pamēģiniet tām pabraukt. Mašīna sāks tā kratīties, ka vadītājam būs jākratās līdzī. Efekts ir vēl iespaidīgāks, ja gadās trenēties tajās reizēs, kad tilts nokaisīts ar granti vai noliets ar mazutu.

Šoreiz esmu aprakstījis tikai tos maršrutus, pa kuriem pats ik dienas braucu trenēties. Gan jau arī citos Rīgas rajonos iespējams atrast līdzīgas krosa trases. Kur tās meklēt? To vislabāk pateiks paši ceļu darbinieki, kas, nežēlodami ne laiku, ne enerģiju, izveido arvien jaunus un pirmklasīgus auto poligonus.

LUKS OFORS

Japielāgojas

Sākumā likās cilvēks kā visi cilvēki. Brauc sabiedriskajā transportā, iet uz veikalu iepirkties, pusdieno kopā ar mums ēdnīcā. Bet drīz vien jutām — kaut kas nav tā kā citiem. Nemsim, piemēram, mūsu Mīciti.

— Jāiet viesos, — viņa sūrojas. — Aizgāju uz frizētavu. Sešas stundas nosēdēju rindā. Viens meistars atvaļinājumā, otrs paņēmis brīvdienu, bet trešais apkalpo tikai paziņas. Man matus ievēdoja kaut kāda praktikante!

Mēs, protams, jutām līdzī.

— Neuztraucieties! Nepārdzīvojiet! Arī ar tādu frizūru jūs ļoti izskatāties.

Ko mēs viņai varam līdzēt? Neko. Čiekurs, piemēram, pats jau no agra rita rij validolu.

— Nervi! — viņš sūdzas. — Visu nakti neesmu gulējis. Tiklīdz acis ciet, tā rēgojas autoserviss.

Bezmēns tik tikko var parunāt. Zvērigas iesnas.

— Man tā staigāšana uz polikliniku līdz kaklam! Viņi tišām mani grib nobeigt, lai būtu mazāk pacientu. Registratūrā mana kartīpa katrreiz kaut kur tā nobāzta, ka ar suņiem tai pēdas nesadzisi.

Vārdu sakot, visi pārdzīvo, visi pastāvīgi atrodas stresa stāvoklī. Bet viņam — nekā! Asinsspiediens 120 un 80. Pulss — 70. Vienmēr! Jebkurā situācijā! Sākumā mēs neticējām. Domājām, izliekas, tēlo. Bet tad redzām — nekā tamlīdzīga. Viņš savu ledusskapi trīspadsmit reizes uz darbnīcu veda. Vienreiz ir meistars, bet nav rezerves daļu. Otrreiz rezerves daļas ir, bet nav meistara. Trešoreiz nav ne viena, ne otra. Galu galā

ledusskapi tomēr aizsūta uz rūpnīcu, bet nu nezina, kad to no turienes dabūs atpakaļ. Un ko viņš? Viņš smaida, it kā nekas nebūtu noticis. Tāpat veikalā. Mēs uz veikalu ejam ar dvēseles trīsām. Nedod dievs kaut ko lieku pateikt! Bet viņš...

— Ko jūs man te sverat?! Nogrieziet man tur no tā gabala!

Mums šermuļi pār kauliem skrien, bet viņš izliekas, it kā nekas nebūtu noticis.

Un tiešām. Asinsspiediens 120 un 80. Pulss — 70. Ja kādam pastāsta, netic.

— Vēl jauns laikam, — visi spriež. — Nepieredzējis. Gan jau dzīve izmācīs.

— Nē, — mēs iebilstam. — Viņš ir visu ko pieredzējis...

Mēs reiz pat speciālu pārbaudi izdarījām. Ieradāmies pie viņa ciemos. Mīcīte virtuvē sabojāja krānu, Čiekurs tualetē norāva auklu, Bezmēns pirms promiešanas izsita drošinātājus. Vismaz nedēļu viņš nodzīvoja bez gaismas, bez ūdens. Un pat neieņķstējās. Asinsspiediens 120 un 80. Pulss — 70. Nu mēs neizturējām. Gājām viņam klāt un noprasījām:

— Paklausies, atklāj noslēpumu! Kā tu tā vari? Varbūt nodarbojies ar jogu vingrinājumiem? Ar autotreniņu?

— Nē, — viņš atbild. — Nav nekādu treniņu. Tāds esmu piedzimis.

— Bet kāpēc mēs neesam tādi? Ja mums sabojājas ledusskapis, zaudējam apetīti, ja kāds veikalā pasaka asāku vārdu, visu dienu mokāmies ar galvas sāpēm.

— Nezinu, — viņš smaida. — Kādreiz uz Zemes esot bijis ledus laikmets. Arī tad cilvēki ilgi pie tā nevarējuši pierast. Saluši, mocījušies, slimojuši. Bet vēlāk — nekas. Sāka šūt zvērādas, iemācījās šķīst uguni, cept gaļu — vārdu sakot, pielāgojās. Cits ātrāk, cits lēnāk. Bet pielāgojās. Jums, droši vien, šis process velkas ilgāk nekā man. Gan jau pielāgosities.

Kas to lai zina! Varbūt viņam ir taisnība. Es, piemēram, nesen sāku remontēt dzīvokli. Nu, domāju, beigas. Paaugstināts asinsspiediens un tā tālāk. Bet nekā. Tikai 180 un 90. Varbūt tiešām sāku pielāgoties...

L. KAZARNOVSKIS

— BĻAUT VAJAG TIK ILGI, KAMĒR VEČI IERĪKO BĀRĪŅU.

E. RUSMANIS

— ŠKIET, IEGĀJIS SEVĪ...

K. LIEDE

— KAS JUMS APAR PIEMĀJAS ZEMĪTĪ!
— TE JAU VISIEM IR PIEMĀJAS TRAKTORI.

K. LIEDE

KLEKSISI

«Jaunais cīnītājs nav salaužams, kaut gan viņu lauž, un nav saliecams, kaut arī viņu liec.»

«Autors savā dzejoļu krājumā vārdus ir sakārtojis tā, lai lasītājā rastos interese par viņa darbiem.»

«Pavasaris ir visatbildīgākais gadalaiks, jo tieši tad ir jāiesēj jaunā raža.»

No skolēnu sacerējumiem
norakstījis
A. BARISJANS

STARP CITU

Atlīdzināt pēc nopelniem vajadzētu ne tikai tiem, kas pārvar grūtības, bet arī tiem, kas tās rada.

Pārmērīgu trokšņošanu var pļedot tikai ūdenskritumam.

Dažkārt visskaļāk balss paceļ tie, kam nav ko teikt.

Arī viendienas taurenīši zvēr mūžīgu mīlestību.

Kompliments — patīkams me-lu paveids.

Arī grafomāna sacerējumi pār-dzīvos gadsimtus, ja būs iekaltī granītā.

C. MELAMEDS

— JO BIEŽĀKA ĀDA, JO SLĪKTĀK DZIRDI

E. OZOLINS

BEZ RAIZĒM UN RŪPĒM

Tagad, kur vien apkārt rau-gies, visur ceļ un būvējas. Ne-teiksim, ka ceļ slīkti, taču... Dažkārt autobusā vai kartupeļu rindā nākas dzirdēt apmēram šādu monologu: «Nu jā, aizpērn māju uzcēla, šogad jau kapitā-lais remonts iekšā! Celī mēs kaut kā vēl protam, bet būv-materiālus gādāt...» Un runā-tājs slaidi atmet ar roku.

Jelgavas celtniecības un mon-tāžas tresta Ražošanas tehnolo-giskās komplektācijas (saīsināti RTK) pārvaldē, augšminētā ci-tāta vārdiem runājot, arī gādā būvmateriālus. Tas ir, ražo dzelzsbetona būvdetaļas, beto-na javu un tā saukto preču betonu. Pareizāk sakot, daudzus gadus ražoja, bet nu ir pieklu-suši. Ne jau tāpēc pieklusuši, ka pārvaldes abiem ražošanas cehiem gribētos pārslēgties uz radošākām sfērām, apgūt būvma-teriālu ražošanu, tā sakot, jaunā, augstākā kvalitātē. Nē, iemesli ir daudz vienkāršāki. Valsts celtniecības inspekcija RTK pārval-dei būvmateriālu ražošanu ir aizliegusi. Turklāt pārvaldes sta-tistiskajā atskaitē Nr. 3-P izda-

rītas izmaiņas par 1980. gada IV ceturksni. Izmaiņas izdarītas, protams, ne jau uz labo pusi... Un vēl — pret pārvaldi lietotas ekonomiskās sankcijas 440 tūk-stošu rubļu apmērā. Gandrīz pusmiljons rubļu nav ieskaitīti gada plāna izpildē!

Jelgavas RTK pārvaldes Jaudis varētu sašutuši vaicāt, kāpēc tāda nedzirdēta bardzība nākusi pār viņu galvām. Kāpēc viņi visu laiku būvmateriālus drīkstē-ja ražot, bet tagad vairs ne-drīkst. Taču viņi neko nevaicā, jo ītri labi zina: pārvaldes ce-hos ražotos izstrādājumus mon-tējot un mūrējot, jaunceltņes būs kapitāli jāremontē visai drīz. Bet, ja vienkopus gadīsies vairā-ka detaļas ar izciliem defek-tiem, ēkas var arī sabrukt.

Tā kā līdz šim nekas tamlī-dzīgs nav gadījies, RTK pārval-des vīrus zināmā mērā var sa-prast. Patiešām, lai pārvaldes ce-hos ražotie būvmateriāli daudz-maz atbilstu standartiem, normām un prasībām, vajadzētu, pirm-kārt, izstrādāt tehnoloģiskās kartes. Otrkārt, vajadzētu iegā-dāties mēraparātūru produkcijas

kvalitātes pārbaudei. Treškārt, vajadzētu kaut kur dabūt jau-nus cementa dozatorus.

Te gan jebkurš no pārvaldes vīriem iebildīs: kāpēc vajadzīgi jauni — pašreizējie dozatori godīgi kalpo jau piecpadsmit gadus! Un viņiem būs taisnība — vismaz par tiem piecpadsmit ga-diem noteikt!

Ceturtkārt, ko darīt ar betona blīvēšanas vibrogaldiem? Tiem taču ir gājušas pāri baltas un ne-baltas dienas jau kopš 1956. ga-dal

Bet piektkārt? Piektkārt, mēs pārliecinājamies, cik tas viss ir sarežģīti un neizdevīgi, tāpēc tagad saprotam, ka RTK pārval-dei darbs sokas daudz ātrāk bez visiem šiem «pirmkārt», «otrkārt» un tā tālāk. Jo, galvenais, tā ir vienkāršāk un izdevīgāk. Bez liekām rūpām un raizēm.

Kaut gan — zināmas nepatī-šanas tomēr ir radušās, un, star-p mums runājot, diez vai pārvalde ar saviem spēkiem vien no tām spēs tikt ārā!

B. KRASTIŅŠ

SACERĒJUMS

Viendien mani izsauca uz skolu. Gāju un ar bažām domāju, ko nu dēliņš atkal pastrādājis — ķīmijas laboratoriju uzspriedzinājis vai mācību daļas vadītājai mīlestībā atzinies. No mūsdienu bērniem daudz ko var sagaidīt.

— Visumā ņemot, — klases audzinātājs mani informēja, — viss ir kā parasti: stundās nestrādā, brīvdzīvē skaidrs gāz skolotājus no kājām.

— Kā jau bērni, — atteicu, gaidīdams galveno, kālab mani šurp aicināja.

— Bet lieta Tsumā šāda, — audzinātājs izvilka no atvilktnes apdrīskātu burtnīcu, — jūsu dēls uzrakstīja sacerējumu...

Man kā akmens novēlās no sirds: nelaime rādī-jās mazāka nekā biju iedomājies. Taču te mani atkal sāka tirdīt šaubas — bet ja nu viņš tai sacerējumā uzrakstījis kaut ko tādu, ko mājās ar draugiem pārrunājam? Traks var kļūt!

— Sacerējuma tēma bija darba mīlestība, — skolotājs klāstīja tālāk, — bērniem bija jāuzrak-sta, ar ko nodarbojas viņu vecāki. Un jūsu dēls, lūk, uzrakstīja: «Mans tētis skaitās divās darb-vietās, taču nevienā no tām nekā īpaša nedara. Tik vien, kā atgriez krānu un aizgriez ventīli vie-nā, bet otrajā, man liekas, viņš tikai algu saņem.»

Nu gan dēls iepriecināja! Tēvs pūlas, cen-šas dzīvī iekārtoties, bet viņš! Lūk, pateicība par pūlēm!

— Taču tas nav viss, — skolotājs turpināja, — tālāk viņš raksta: «Kaut arī mans tētis darbā

nekā prātīga nedara, viņš varētu izdarīt ļoti daudz, jo ir ļoti gudrs.»

— Nu, nu, — nevilus pasmaidīju, — bērns atkal pārsptlē.

— Lūk, to es gribēju noskaidrot. Ja ir tā, kā jūsu bērns raksta, esat samērā brīvs cilvēks. Un šai sakarībā man ir lūgums: vai jūs nevarētu kādu laiku pasekot nodarbībām skolas jauno teh-niķu pulciņā. Redziet, mūsu darbmācības skolotājs ir saslimis un...

— Kāpēc ne, — pasteidzos skolotāju nomieri-nāt, — turklāt pedagoga darbs man nebūt nav svešs.

Lai apstiprinātu, ka dēla augstās domas par manām spējām nav gluži bez pamata, pasniedzu audzinātājam augstskolas diplomu.

— Uz mata tāds pats kā manējais! — skolo-tājs pārsteigts iesaucās.

— Ne gluži, — es iebildu, — savējo, piemē-ram, es jau desmit gadus nevienam ne acīs neesmu rādījis.

— Toties es, ar jūsu palaidņiem plēšoties, vai sirmus matos esmu dabūjis, — klases audzinātājs pasmaidīja.

Paskatījos uz skolotāju un man sametās viņa žēl — viņš tiešām izskatījās pēc nodzīta klepera. Gribēju aicināt, lai nāk strādāt pie mums, taču laikus apdomājos. Siltu vietīņu tāpat visiem nepietiks, turklāt kādam taču jāamāca mūsu bērniem darba mīlestība!

A. DZIRNIS

I. MELGAILIS

H. JACEKS

H. PARSAUS

H. BITHERS

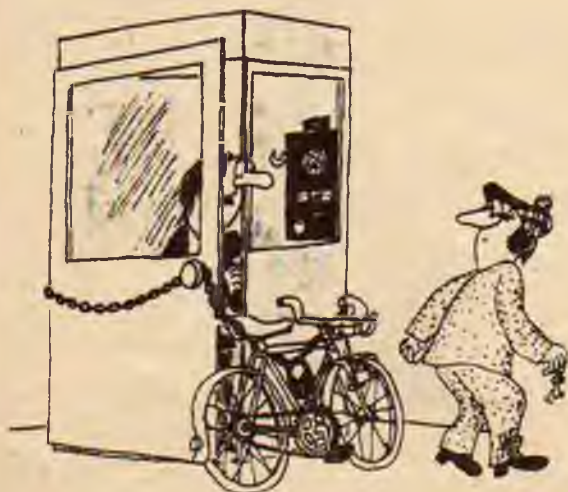

B. HENNIGERA

— BEZ PENDEĻA TAČU GALĪGI VAIRS NEBŪTU STILAI!

L. RAUVOLFS

— VAI JŪS ILGI BŪSIET PROJĀM!

H. JANKOFSKIS

— UN KĀ TAD ES DABŪŠU MĀJĀS UZVĀRĒTĀJA LAURU VAINAGU UN KAUSU!

H. JANKOFSKIS

Kas to lai zin

Ieť nosalusi savās rotās,
Ieť sieviete un it kā mokās.

Viz lāstekas caur tēpa krokām,
Un neredz cauri apledotām rokām...

Viktors Avotiņš
[No krājuma «Aplet loku»]

Ar greizsirdīgām sievām nevar jokot, —
Dažs mīļāko ir bāzis ledusskapi.
Ja lāstekas jau viz caur tēpa krokām,
Tad dzīvība tai dāmā turas knapi.

Bet kas to isto iemeslu lai zina,
Kad ledus kārtā rokas klāj un seju.
Varbūt ka viņa krāsni nekurina,
Varbūt ka lasa Avotiņa dzeju.

Lai katrs sevi vaino pats

No ziemas ārā laužas verbs
tam zvēra ausis svilst

zvērs izspļauj tumsā Ahasveru

bāl dūsmās svētbildes uz kauliem
un dzinējsuņi smilkst

bet aizvien tuvāk nāk Tas Viens
kas svēto ģiesu spriež

Juris Helds
[No krājuma «Sirmās atslēgas»]

Ja dzejolis mans kādam liekas zvērīks,
Pārlietu mironīkaulains, verbains,
ahasvērīks.

Lai pats viņš galā tiek ar savām bēdām!
'au dzinējsuņi smilkst, tie man uz pēdām.
Nāk Viņš, nu Tas, kam zibsnī acis kārās,
No mašīnas, no ātrās — sanitārās.
Es uderu tāpat kā dzejā peldu, —
Plunkš Gaujā. Pigu! Nenokert jums Heldu!

Ai, meitenes, ai, gardēdes!

Tā meitene, kam acis glezni lās,
Par sviestmaizi man viennakt atdevās.

Jānis Rokpelnis
[No krājuma «Zvaigzne, putna ēna un citi»]

Nu velti pūles tērēju,
Man neveicas kā senāk,
Jo margarīnu smērēju
Un vairs neviena nenāk.

Ai nedienus, ai raizītes...
— Kam sūdzēties? — es prasu.
Pats ēdu savas maizītes
Un savas dzejas lasu.

Priekšlikums ar garantiju

Manā četrstābu sirdī
tu būsi pilnīgā drošībā.

Un vispār —
jūties kā mājās.

Māra Zālīte
[No krājuma «Vakar zaļajā zālē»]

Bet, ja tu pamani kadurīt
Manu nejauku dabu,
Vari to dzīvokli samainīt
Pret diviem divstābu.

Spēks, kur tu rodies?

Augstsprieguma dzirksteles lec...
Neskaries! Apdegt var.
Skaries! Un kopā degsim.
Es esmu jauns!
Es vēl neesmu vecs!
Dzirksteles
lec un lec...

Jānis Sirmbārdis
[No krājuma «Brūkleņzieds»]

Vel dzīvs ir mani katrs gēns.
Spiedz spalgi dāma skavās manās:
— Jūs, Sirmbardi, kā autogēns!
No jums ir ļoti jauzmanās!

Un dzirksteļo, un sprakst, un šnāc...
Mus rausta strāva, cauri skrienot,
Un abiem mums ir iespūds tāds,
Ku kontaktu vairs neatvienot.

Ir mana dzeja tā kā bieds
Tām, kurām pārāk vāri pirksti.
Svirkst, paršķirstot, mans «Brūkleņzieds»,
Met katra rinda karstu dzirksti.

Kad mani pārsegs zārka vāks,
Un kad pār mani smiltis kritīs,
Tās dāmas, kas pie kapa nāks,
Vēl ilgi elektrība sitīs.

Pašparodija

Vēl bērnībā daudzīts es ūiku,
kad ābolus spēru vai kāvos.
Kad nopirku motociklu —
zem smagās mašīnas žāvos...
Un rezultātā ir sanācis
negribot, nevis gribot,
Ka mēdzu es ne vien staigājot,
bet arī domājot klibot.

Valdis Artavs [«Pašapcerējums»]

Es bieži runājos ar sevi,
Kaut sieva nebeidz mani rāt.
Ar gudru cilvēku, vai zināt,
Ir putikami parunāt.

Un, visus pārskatot pēc kārtas,
Kas dzejas druviņā plauj un sēj,
Mēs secinām, ka Valdis Artavs
Ir vienīgais, kas kaut ko spēj.

Pats doktors Oga, mani zinot
Un regulāri pārbaudot,
Šo patiesību apstiprina.
Tik lūdz, lai citiem nestāstot.

Jo skaudība pie mums ir traka,
Bet paškritikas — pamaz gan.
(Man aizdomas, ka viņš to saka
Ne tikai vienīgajam man!)

Pegaziņus aplokā sadzinis
Valdis Artavs

SPEKS, AK TAVU SPEKU!

To, ka visilgāk dzīvojošie sirmgalvji mīt Kaukāzā, zina katrs. Bet atļaujiet jautāt, kur dzīvo visspēcīgākie sirmgalvji?

Ilgū laiku uz šo būtiski svarīgo jautājumu neviens nevarēja atbildēt. Pat gerontologi, kas pēti cienījamu vecumu sasniegušus pilsoņus, nezinā noplātīja rokas.

Tagad mēs varam pilnīgi droši apgalvot — visspēcīgākie sirmgalvji dzīvo Ventspils rajona Usmas ciema padomē. Viņi ēd to pašu maizi, zupu un ķīseli kā citos rajonos, dzer to pašu pienu, alu un limonādi, bet spēks... Vai dienā, cik varens ir Usmas sirmgalvju spēks! Viņi kā nieku spēj pacelt pudu smagas šķīlas un iesviest tās mašīnas kravas kastē!

Tas, protams, izklausās pēc fantastikas, bet patiesībā nekā fantastiska tur nav. To, starp citu, var apliecināt Ventspils MRS vadība. Ņemot vērā Usmas sirmgalvju vareno spēku, minētā MRS turpmāk viņiem vairs malku nepiegādās, vienīgi norādīs, kur mežā tā atrodas. Šāds lēmums, protams, ir ļoti pareizs. Ja spēcīgie sirmgalvji netiks nodarbināti malkas transportēšanā, viņi var sākt blēpoties — raut kokus ar visām saknēm vai rakstīt sūdzības. Ja viņiem to neļaus, viņi uz Ventspils MRS vadību var sadusmoties.

Un tas būs bīstami.

ELEKTRISKĀ PRĀTA ATTĪSTĪŠANA

Ja tā padomā, cik daudz gan laba cilvēcei dara elektrība! Tā vāra, silda, saldē, apgaismo, griež, šuj, pumpē, žāvē, laista un tā tālāk un tā joprojām. Bet elektrība veicina arī prāta attīstību, un šī elektrības īpašība, bez šaubām, ir visvērtīgākā.

Pienemsim, kaut kur dzīvo normāla intelekta cilvēks un tāds viņš droši vien nodzīvotu līdz pensijai. Bet pēkšņi normāla intelekta cilvēkam rodas vajadzība nomainīt bojātu elektrības slēdzi vai kontaktu. Lai šo darbu veiktu, ir nepieciešamas trīs lietas: elementāras zināšanas elektrotehnikā, skrūvgriezis un izolācijas lentu. Normāla intelekta cilvēkam elementāras zināšanas elektrotehnikā parasti ir, un skrūvgriezi viņš var nopirkt jebkurā veikalā. Ar izolācijas lentu situācija ir sarežģītāka, jo neizprotamu iemeslu dēļ tā bieži kļūst par deficītu. Un te nu, lūk, sākas prāta attīstība. Dažs izdomā izolācijas lentu aizstāt ar leikoplastu, cits ar bikšu gumiju, cits ar auklu, kā nu kurš. Neatkarīgi no problēmas atrisinājuma, prāta attīstību šie meklējumi veicina lielā mērā.

Speciālisti izteikuši domu, ka normāla intelekta cilvēks, kas vairākkārt šādā veidā trenējis savu prātu, varbūt kādreiz spēsot izskaidrot, kādu apsvērumu dēļ tiek radīts izolācijas lentu deficīts. Un to uzzināt būtu ļoti interesanti!

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

— KUR MANA VECENE RAUJAS — NEVIENA LĀSTĒKA NEUZKRĪTIS CILVĒKAM.

E. RUSMANIS

Ārkārtējs notikums

Ceturtdien, 12. martā, jaunais direktors Ievīnš, ieejot ēkā, pieklājīgi palaida garām kopētāju Klaidiju Pelēci. Ja viņai būtu divdesmit, neviens par to nebrīnītos. Bet viņai varēja būt tā ap piecdesmit, precīzi viņas vecums nebija zināms. Un, vispār, līdz šīs dienas starpgadījumam Pelēci neviens gandrīz arī nepazīna.

Divdesmit minūtēs jaunums izplatījās pa visu biroju: iespējams, viņa braukusi viņa mašīnā, iespējams, viņš viņai ir pateicību parādā, grib pielīskēties vai, bail pat sacīt, baidās no Pelēces.

Pulksten deviņos uz kopētāju nodaļu sāka plūst institūta ļaudis tikpat kā svētceļojumā. Darbinieki nāca istabā cits pēc cita un visiem rokās bija kopēšanas pasūtījumi. Grāmatvedis Spolītis, nevarēdams nekā prātīgāka izdomāt, palūdza nokopēt komandējuma apliecinību. Apmeklētāju ērtības labad pie durvīm pielika plakātu: «b. Pelēce — pa labi pie loga».

Tie, kas nāca laukā, kļuva apmainījās domām par gūto iespaidu.

— Spriežot pēc manierēm, viņas vīram jābūt ne zemākam par ministra vietnieku, — Spolītis čukstēja.

— Uz mani viņa nekādu īpašu iespaidu neatstāja, — plānu daļas priekšniece Cīrcene sacīja.

Visi pārējie viņai korī uzsnāca.

— Bet es... es, manuprāt, kopumā atstāju patikamu iespaidu, — Pilknābis sacīja un pagrozīja plecus.

Ap pusdienas laiku satraukums sasniedza kalngalu. Gaiteni, kas savienoja kopētāju istabu ar ēdnīcu, izklāja mikstu kājceliņu. Kad parādījās Pelēce, Pilknābis konstruktoru vārdā viņai pasniedza maziņu tranzistoru uztvērēju, bet Spolītis pamanījās aiztecēt uz māju pēc vijoles, kuru viņš nebija ņēmis rokā jau trīsdesmit gadu, un jūsmīgi nospēlēja «Klimpiņpolku».

Nerunāsim par svētku šniceli, kas ēdnīcā bija izcepta par godu ievērojamai darbiniecei.

Pelēcei no pārsteiguma piemētās sirdsklauves, bet tad viņa atcerējās, ka tieši šodien tai paliek 47 gadi, un viņa aiz aizkustinājuma apraudājās.

Direktors par to visu nekā nezināja. Tās pašas dienas vakarā, iedams mājās, viņš uzmanīgi pieturēja durvis un palaida garām nepilnus trīsdesmit divus gadus veco ekonomisti Rudzupukīti. Starp citu, precētu.

Tas deva vielu jaunam iztēles uzbangojumam, kas nenorima vēl vienu veselu darba dienu.

Un nevienam neienāca prātā vienkāršā doma, ka direktors ir tāds pats cilvēks kā visi citi un tāpat spēj būt pieklājīgs.

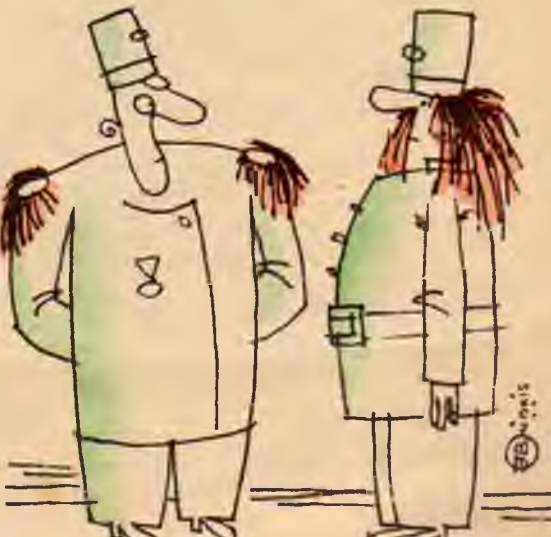
L. MAĻINSKIS

— NEATCEROS, KAD BŪTU BIJIS TIK LAIMĪGS KĀ ŠOVAKAR.

— DABISKI — SKLEROZE.

M. RAMANE

Esmu pieradis stāstīt anekdotes un jocīgus gadījumus. Cilvēkiem tas patīk un viņi vienmēr smejas.

Ari iegriezies Stučkas sakaru mezglā, izstāstīju elektromontierim Tālivaldim Liderim šādu kuriozu notikumu:

— Es ieskienu ar sapampušu vaigu zobārstniecības kabinetā, křitu krēslā un saku: «Dariet, ko varat!» Kabineta saimnieks līdzjūtīgi paskatās mani, tad izņem no kabatas ķemmi un sāk sukāt matus. «Ko! Ko jūs pīrgājaties!» pielēcis kājās, kliežu. «Un tas ir viss, ko jūs varat man līdzēt?» «Nebūt nē,» viņš atbild. Apsēdina mani atkal krēslā un sāk kult ziepju putas. «Tūlīt nošķūš jums bārdi...»

— Ha, ha, ha, — es smejos un paskaidroju, — tas vīrs tikai pēc papīriem bija zobārsts. Faktiski viņš strādāja par frizieri.

Diemžēl elektromontieris nesmejās. Tas mani sarūgtināja. Kad es bārstu jokus, visi vienmēr smejas. Tāpēc stāstu viņam vēl vienu jautru atgādinājumu:

— Es iebrāucu nepazīstamā pilsētā, sameklēju pirti, nopērkumu ieejas biļeti, ieeju ģērbtuvē, nogērbjos, ņemu mačalku un ziepes, veru vaļā lielākās durvis, domādams, ka tur būs mazgāšanās zāle, un sastingu... Telpā ir daudz cilvēku un visi apģērbušies.

— Ha, ha, ha! — es smejos un paskaidroju, kur ir joks. — Uzraksts pie ieejas bija nepareizs — namā atradās kosmētiskais kabinets un nevis pirts...

Elektromontieris nesmejās arī šoreiz.

Mazliet apvainojies, es pieeju

pie sakaru mezgla operatores Āpses un vaicāju:

— Sakiet, lūdzu, vai tas jūsu Tālivaldis vienmēr tāds nopietns? Izstāstīju viņam divus jocīgus gadījumus, bet viņš pat nepasmadīja.

— Nē-ē. Viņš ir ļoti dzīvespriecīgs cilvēks! — Āpse aizstāva savu kolēģi. — Tikai šie joki viņam neiet pie sirds. Viņš pats jau tikai pēc dokumentiem ir sestās kategorijas elektromontieris, bet patiesībā viņš pats ir saimniecības pārzinis.

— Nu, dievs ar viņu... — es atmetu ar roku. — Tad klausieties, operatorīt, jūs. Es...

— Nē, nē... Labāk nevajag, — Āpse steidzīgi iebilst. — Redzat, es tikai skaitos operatorē, patiesībā strādāju par grāmatvedi. Un, lūdzu, lūdzu, nestāstiet tādas jocīgas elektro-

montierim Pečurinam. Jo viņš nav nekāds elekromontieris, bet sargs. Tāpat pasargāiet krāvēju Cernišu. Viņš mums ir tāds pats krāvējs kā Vītols apkopējs. Istenībā pirmais ir inženieris, bet otrs — elektromehāniks. Tās krāvēja un apkopēja algas viņi saņem, tā teikt, par smukām acīm. Tāpēc jau ir noskaidrojies, ka mums algu fonds pārsniegts par 4435 rubliem...

Galīgi satriekts gribēju iet pie sakaru mezgla direktora M. Pupeļa un izstāstīt viņam kādu kuriozu gadījumu, bet pārdomāju. Ej nu sažini, varbūt arī viņš tikai pēc papīriem skaitas iestādes vadītājs, bet faktiski nodarbojas ar pavisam ko citu. Jo kā gan citādi izskaidrot to, ka Stučkas sakaru mezglā ir tāda putra ar kadriem?

J. JAUNS

ESIET SAVSTARPĒJI LAIPNI!

«Pircēji un pārdevēji, esiet savstarpēji laipni!» Uzraksts greznoja noplukušo sienu virs pārdevēja galvas. Pārdevējai bija iekaisušas acis un piesmakusi balss. Likās neizgulējies un sapikusi uz visu pasauli. Deguns arī bija sarkans.

Palūdzu, lai pārgriež rupjmaizes puskuļi vēlreiz uz pusēm. Man vajadzēja ceturtdaļu.

— Ar netīrām rokām apčamdijāt? Baciļus atstājat? Varbūt ar protēžu zobiem...

— Nekaunā! — es iebēros.

— Pats nekaunā. Sluņķis tāds, restorānos izplītiņies, tagad taupīs uz maizes rēķina.

— Es tev parādišu!

Draudus izblaudams, metos ārā pa durvīm. Skrēju pie augstākās priekšniecības. Aizskrēju. Priekšniece izrādījās jauna, skaista, inteligenta un ārkārtīgi iecītīga sieviete. Uzklaušījusi manu satraukto sūdzību, viņa mierīgi un lietišķi paskaidroja:

— Pārdevējas nāk un iet. Meklē laimi. Iziet pie vīra. Aiziet dekrētā. Labu pārdevēju trūkst. Viduvējās — nervozas... Pamēģiniet ielīst mūsu ādā.

Pēc stundas viss bija norunāts, saskaņots.

Mājās sieva, sievasmāte un sievasmātes brālīš saķēra galvas:

— Dullais!

Tad nomierinājās. Pēc tam sāka apspriesties. Beigu beigās nēmas apzvanīt radus, draugus, paziņas.

Nākamajā rītā septiņos nulle nulle jau stāvēju aiz veikala letes. Naktī nebiju lāgā gulējis, acis man bija iekaisušas, balss piesmakusi. Deguns arī nez kādēļ izskatījās sarkans.

Drebošām rokām grābu sauja kapeikas un skaitīju, cik jāizdod. Visu laiku muļķīgi smaidīju. Galvenais — aplaimot pircēju ar smaidu. Kāda tuvredzīga tantīna sāka bakstīt visos maizes kukuļos pēc kārtas. Sadevu pa pirkstiem, bet smaidu nezauddēju.

— Jūs sauc pie telefona, — noliktavas strādniece pavēstīja.

Zvanīja māsiņa. Prasīja, lai izgādājat bērnu zeķbiksēs. Sešas baltas, sešas sarkanas.

Tikko atgriezies pie letes, sauca atkal: — Pie jums atnākuš.

Noliktavā stāvēja bariņš kādreizējo skolas biedru. Vienam vajadzēja importa jaku, otram kažoku, trešam apakšbiksēs...

Nepaguvu apkalpot pircēju — vēlreiz sauca pie telefona. Zvanīja brālēns no kaimiņpilsētas. Ja nedabūšot rezerves daļas viņa žigulim, tad... Nepaguvu izskaidrot, ka esmu maizes veikalā un arī tikai uz vienu dienu, tā teikt, eksperimentālā kārtā. Pircēji blaustījās tik skaļi, ka nebija iespējams sarunāties pa telefonu.

— Badā esi, ko! — uzbrēcu puisēlim, aiz kura bija sastājusies gara rinda.

— Neaizskariet bērnu! — klaigāja murgākās pircējas.

— Nekaunā! — noklīdzos preti.

— Sluņķis, vakar pa restorāniem izvajies, tagad guļ! — brēca dūšīga sieva.

— Es jums parādišu sluņķus! Ārāāāāā!...

Aizslēdzu veikalu un devos pie augstākās priekšniecības.

A. LEJINS

SPEKULANTS

Sveiks! Kā iet? Saproti, nekur nevaru dabūt mašīnai blīvslēgu. Visus veikalus esmu apskrējis — un nekā! Ko tu teici? Tev ir? Kur tad tu agrāk bijī? Nu tad sarunāsim! Še roka! Tāpat blīvslēgs tev ir. Tas ir lielisks! Dod man blīvslēgu, bet es tev... Kā, neko nevajag? Tā tas neiet caur! Es tev sveces varu iedot. Ļoti labas sveces! Tādas sveces tu savu mūžu neesi redzējis! Ko? Arī nevajag? Bet sānu spoguļšus vajag? Arī nē? Nu tad ņem priekšējo stiklu! Nekādas izlocīšanās! Man ir durvis. Gluži jaunas. Kolosālas durvis! Abas divas. Nu gan es tevi nesaprotu! Ko tu domā — es blīvslēgu par baltu velti ņemšu? Nē, nē, draudziņ! Varbūt naudā gribi? Nav nekāds stikums! Es visus veikalus apskrēju, bet tu saki — stikums! Varbūt tev kārtīgas kurpes vajadzīgas? Man viena paziņa bāzē strādā. Var dabūt ķehu, itāliešu... Kādas gribi! Ar šauru purngalu, ar augstu papēdi. Melnas, brūnas, dzeltenas... Nevajag? Un uzvalku? Somu. Pelēku, ar svītrīnām... Un kreklus arī... Ar visu kaklasaiti... Nu ko tad tev galu galā vajag, velns parāvis! Tu man savus «nevajag» izbeidzi! Zinām, ko tie «nevajag» nozīmē! Tagad nevajag, bet pēc tam trīs ādas dīrāsi... Nu ko tu apvainojies? — Vai tad tā nav? Draugs skaitās! Es taču par velti no tevis blīvslēgu neprasu. Kristāla vāzi gribi? Man viens veikala direktors pazīstams. Nu uzdāvināsi kādam. Kur tu skriesi? Pagaidi! Un man, domā, neapņika? Veselu stundu pierunāju, lai tu pārdod man blīvslēgu, bet rezultātu nekādu. Iespītējies kā tāds āzis! Kā nepārdod? Nu tad tā uzreiz būtu arī teicis! Ko tad tu man te galvu jauc? Nē, draudziņ, tādu dāvanu es nevaru pieņemt. Varu tev sievai kažoku pagādāt. Šinīllas. Nu pagaidi, neskrien! Klavieres! «Petroff». Baltas! Aizskrēja...

Baigais spekulants! Par nieka blīvslēgu gatavs trīs ādas noplēst! Varbūt viņš jaunu mašīnu gribēja? Nu pagaidi tu man! Ne uz tādu uzrāvēsi!

V. ČEPUROVS

PETERIS ETERIS

Pēc dakterēšanās

Vecais Tenis sadrūmis
Nāk no kaktuārsta.
Klusi bārdā purpina.
Galvu nikni karsta.

Sieva steigšus preti skrien,
Taujā jau iz tālēm,
Vai šim vieglāk palicis
No tām brīnumzālēm.

«Vieglāk, krietni vieglāk gan.»
Virs caur zobiem saka.
«Ne jau manā pakrūtē,
Vieglāk naudas makā.»

I. MELGAILIS

MŪSU LIELĀKIE SVĒTKI

Man atkal un atkal nākas izskaidrot maniem ārzemju draugiem, kas ir amerikāņu svētki. Nesen kāds no maniem franču paziņām, kas bija atbraucis uz Vašingtonu komandējumā, jautāja:

— Kāpēc amerikāņi pastāvīgi runā par piecpadsmito aprīli?

— Šī diena, — es atbildēju, — ir pazīstama kā Ienākumu nodokļa diena, kaut gan šogad tā iekrita svētdienā un mēs to nosvinējām septiņpadsmitajā aprīlī.

— Vai tie ir kādi reliģiski svētki? — draugs no Francijas jautāja.

— Ne gluži, lai gan šai dienā cilvēki daudz lūdz dievu, vaimanā, sit pie krūtīm un plēs savu apgērbu.

— Kā šie svētki ir radušies? — francūzis taujāja tālāk.

— Nevienam isti nezina. Mēs tos atzīmējam kopš neatminamiem laikiem. Lai gan daudzi amerikāņi no tiem labprāt atteikties, šie svētki ir tādā mērā kļuvuši par mūsu dzīves sastāvdaļu, ka nevienam nav dūšas atteikties no senas tradīcijas.

— Un kā jūs svinat Ienākumu nodokļa dienu?

— Ļoti vienkārši. Nemam visu naudu, ko

esam gada laikā nopelnījuši, un pasniedzam to kā dāvanu ASV valdībai.

— Tas nozīmē, ka tā ir laimīga diena valdībai?

— Jā, valdībai tā ir laimīga, taču šai dienā ne uguņošanu, ne citu ko līdzīgu nerīko. Tik daudzi cilvēki tik daudz zaudē, ka valdība uzskata uguņošanu par sliktas gaumes izpausmi.

— Vai šai dienā jūs gatavojat kādu īpašu ēdienu, kā, piemēram, Pateicības dienu?

— Nē, jāēd tas, kas palicis pieliekamajā. Dažām ģimenēm nekas nepaliek, tās šai dienā gavē.

— Kas vēl ir raksturīgs šiem svētkiem?

— Daudzās mājās šai laikā sanāk kopā visa ģimene. Tēvs paaicina tuvāk sievu un bērnus un saka tiem, ka viņi tērē ellīgi daudz naudas. Tēvs saka, māte ir vainīga, ka viņi dzīvo pārāk izšķērdīgi, bet māte atbild, lai viņš pats pamēģina paēdināt ģimeni par to naudu, ko viņš viņai dod, bērni sāk brēkt un visi pēc tam ir ļoti drūmi. No malas tas izskatās tik aizkustinoši!...

— Bet universālveikali rīko izpārdošanas kā Linkolna vai Vašingtona dzimšanas dienu?

— Nē, cilvēkiem nepaliek naudas pat benzinam, kur nu vēl iepirkumiem!

— Bet ja jūs netīcat Ienākumu nodokļa dienai un atsakāties to svinēt? Kas tad notiek?

— Nekas īpašs. Ja patik, varat pilnīgi nelikties par to ne zinīs un svētku vietā nokļūt cietumā.

— Vai politiskie darbinieki šai dienā uzstājas ar runām?

— Gandrīz nemaz. Politiskie darbinieki vienmēr ir uzskatījuši, ka piecpadsmitais aprīlis ir ģimenes svētki, tāpēc, jo mazāk viņi šai dienā rādās sabiedrībā, jo labāks cilvēkiem ir prāts.

— Vai šai dienā ir kaut kas Salavecim līdzīgs?

— Laikam nav gan. Legenda apgalvo, ka pusnaktī, kad sāk sist pulkstenis, no kamīna skurstēpa izlien valsts ienākumu departamenta ierēdnis un noliek jūsu kabinetā mikrofonu. Jāsaka, šai legendai tic vienīgi bērni.

— Vai šis ierēdnis nes dāvanas? — francūzis jautāja.

— Nē, dažreiz viņš apraksta mēbeles.

— Brīnišķīgi svētki, žēl, ka mums Francijā nav nekā tāda.

— Tas ir tāpēc, ka jūs, franči, neprotat jautri pakavēt laiku.

— KO JŪS, MĪS BRAUNA! LAIDIET ŠO KUNGU IEKŠĀ, VIŅŠ IR MŪSU LABĀKAIS KUNDE!

H. KRECMARS
(«Eulenspiegel», Berlīne)

Kas šāam visam nenotiek pasaulē

Kāda sieviešu tiesību cīnītāja Ohaio štatā [ASV] protestēja pret to, ka putnu biedēkļi vienmēr ir vīriešu dzimuma. Visur augļu dārzos un tīrumos plīvo vecas bikses un žaketes, bet nekur neredz kleitas, blūzes un svārkus. Sieviešu tiesību cīnītāja kategoriski prasa, lai turpmāk mazpilsētās un laukos varētu biežāk redzēt arī sieviešu dzimuma putnu biedēkļus.

Aidaho štata [ASV] pilsoņi bija sašutuši, kad uzzināja, ka 70 no kādas iestādes 100 ierādņiem apmeklēja vienu nedēļu ilgu semināru uz valsts rēķina Arizonas štatā. Semināra tēma: «Kā taupīt nodokļu maksātāju naudu.»

Daži Itālijas parlamenta locekļi savus pienākumus veic neapmierinoši. Pēc svarīgu problēmu apspriešanas laikā sēžu zālē trūkst ap 30% senatoru no Kristīgi demokrātiskās partijas un ap 50% senatoru-sociālistu. Par rekordu var uzskatīt sēdi, kas notika Luidži Skalfaro vadībā, kad zālē sēdēja tikai viens senators. Pameļis skumju skatītienu tukšajā zālē, Skalfaro nopūtās un teica:

— Žēl, ka šo panorāmu bojā cilvēka klātbūtne.

Tagad kļuvis zināms, ka Vatikāns Francijas apmeklējuma laikā bija apdrošinājis pāvestu par 4 miljoniem franku. Ja katoļu baznīcas galva būtu pēkšņi gājis bojā negadījumā vai atenētā rezultātā, šī summa tiktu izmantota konklāva sasaukšanai, kurā ievēlētu jaunu pāvestu.

VFR Kara ministrijas bruņojumu nodaļas vadītājam jāstājas tiesas priekšā par kukulņemšanu. Viņš saņēmis no kādas holandiešu firmas 161 250 markas. Apšūdzātājs savu rīcību pamatoja šādi:

— Tas bija honorārs par darbu amatu apvienošanas kārtībā.

Vairākās Viduseiropas zemēs strādā daudz ārzemju strādnieku no Dienvideiropas, Ziemeļāfrikas un Tuvo Austrumu zemēm. Nav noslēpums, ka «darba devējs» un varas iestādes izturas pret šiem viesstrādniekiem kā pret otrās šķiras pilsoņiem. Lai dotu savu ieguldījumu šī nenormālā stāvokļa novēršanai, Francijas Iekšlietu ministrija ir publicējusi rīkojumu, kas aizliedz policistiem viesstrādniekus uzrunāt ar «tu».

«Eulenspiegel», Berlīne

ARZEMIJ HUMORS

«Pourquoi Pas?», Brisele

— Meklējam misis Vilkinsones skropstas!...

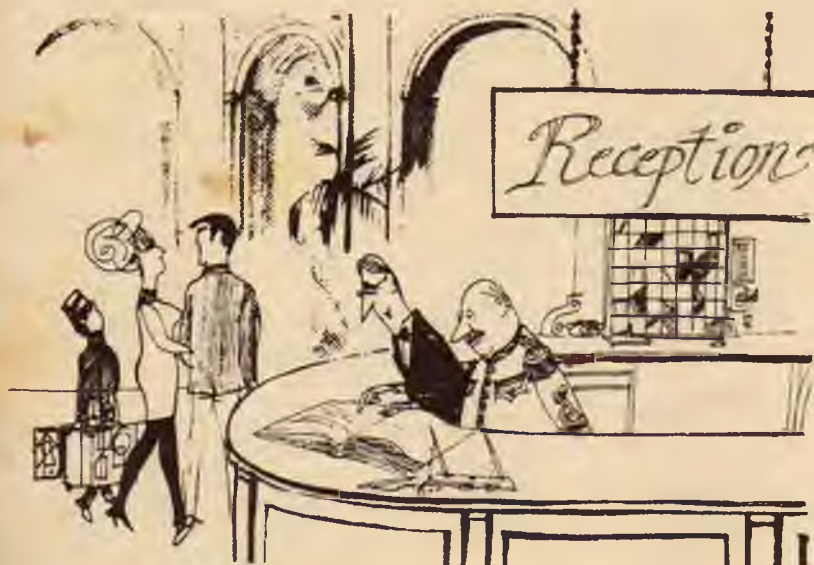
«Punch», Londona

«Punch», Londona

«Pardon», Hamburga

— Dante un Beatrice Aligjēri... Nu ir gan vienreizēja bezkaunība!

«Punch», Londona

— Nekā grūta nebija. Augšā tiku ar funikulieri, lejā ar ātro palīdzību.

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiža. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīga, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 20.02.81. Parakstīts iespiešanai 09.03.81. JT 00014. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,71 izd. l. Metiens 106 000 eks. Pasūt Nr. 215. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081, Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. 2,58 усл. печ. л., 3,71 изд. л. Тираж 106 000 экз. Цена 20 коп. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, ул. Баласта дамбис, 3.

Amerikāņu un japāņu korporācijas, kas 70. gadu beigās noslēdza ar Ķīnu milzīgus līgumus, tagad skaita zaudējumus, kas sniedzas miljardos dolāru.

Laikrakstu ziņa.

Pekinas lielais pīrāgs.

G. VINDEOZIS

